

AFDOEND BESCHEID

Op pag. 73 van dit nummer geeft collega B r o u w e r met lofwaardige openhartigheid een bevestiging en versterking van wat in de redactionele commentaar van oktober 1956 de georganiseerde tandheelkunde verweten werd: voorspiegeling van toepassingen en mogelijkheden die niet verwelkomt kunnen worden.

Ten aanzien van de kleuterbehandeling, waarop zowel de redactionele beschouwing als coll. B r o u w e r's reactie betrekking hebben, geeft laatstgenoemde een samenvatting van de factoren die tot de onuitvoerbaarheid van gebitsconservering bij kleine kinderen onontkoombaar leiden. De inzender betreurt tenslotte de noodzaak van het hanteren van de extractietang en het feit dat zulks door de buitenstaander niet wordt begrepen.

Wanneer men ziet hoe de wetenschappelijke literatuur over de kinderbehandeling tal van conserverende verworvenheden ten toon stelt en deze in allerlei redevoeringen en klinische verhandelingen worden voorgesteld als voor algemene toepassing vatbaar, dan staat daar als harde werkelijkheid tegenover de berustende verzuchting van coll. B r o u w e r welke niets minder inhoudt dan de erkenning, dat de praktijk van de kleuterbehandeling is blijven staan op het niveau van (om bij ronde getallen te blijven) vijftig jaar geleden.

Reeds veel eerder werd te dezer plaatse een beroep gedaan op „meer werkelijkheidszin” bij het wekken van illusies ten aanzien van overigens goed bedoelde pogingen de tandheelkunst sociaal meer hygiënisch reliëf te geven. Men heeft daarbij de indruk gevestigd dat organisatie het essentiële was om sociaal voor de kleuterbehandeling resultaten te boeken. Bij de opwekking daartoe heeft men het kenmerk van tandheelkundige behandelingen: tijd en inspanning vereisend precisiewerk, geheel buiten het gezichtsveld gelaten.

Dit wreekt zich in dubbele mate; deze bagatellisering van de manipulatieve uitvoering appelleert aan de opvatting van het grote publiek en van al degenen die menen zich – meer deskundig – een oordeel te kunnen aanmatigen, n.l. dat het gebit voor het lichamelijk welzijn weinig belangrijk is en de behandeling uit dien hoofde in evenredigheid eenvoudig en weinig inspanning vereisend.

Kan men deze aprioristische opvatting euvel duiden wanneer belangstellenden de mogelijkheid van organisatie wordt voorgehouden zonder dat met één woord wordt gerept over de hachelijkheid der praktische manipulatieve uitvoering?

De uiteenzetting van coll. B r o u w e r als onverdacht deskundig beoordelaar, houdt een ernstige waarschuwing in om niet verder voort te gaan met het achter de schrijftafel, in een gevoel van euphorie, opbouwen van plannen tot verbetering van de gebitstoestand van kleuters en deze dan als een bruikbare oplossing aan te bevelen. De doorsneeparticus behoeft slechts de hand in eigen boezem te steken om de onuitvoerbaarheid ervan te erkennen. B r o u w e r heeft het hem gemakkelijk gemaakt om eerlijk te zijn.

B.